

ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΡΑΜΙΚΗ ΑΠΟ ΤΗ ΡΕΝΤΙΝΑ

Εισαγωγή*

Ο βυζαντινός οικισμός της Ρεντίνας βρίσκεται σε ένα λόφο βορειοανατολικά της λίμνης Βόλβης, δίπλα στο Ρήχιο ποταμό, ο οποίος από τα αρχαία χρόνια οδηγεί τα πλεονάζοντα νερά της λίμνης στη θάλασσα του Στρυμονικού κόλπου (Εικ. 1). Ο αρχαίος οικισμός συμπεριλαμβανόταν στα όρια της Μυγδονίας.

Στην περιοχή της Μυγδονίας βρίσκονταν σημαντικές πόλεις της αρχαιότητας όπως η Απολλωνία και η Αρέθουσα. Η τελευταία βρισκόταν πολύ κοντά στο λόφο της Ρεντίνας (Εικ. 2). Σύμφωνα με την άποψη του Ν. Κ. Μουτσόπουλου, που βασίζεται στις αρχαίες αναφορές με τις οποίες συμφωνεί και ο Ν. Hammond, η αρχαία Αρέθουσα καταλάμβανε το λόφο νότια και νοτιοδυτικά της Ρεντίνας¹. Λόγω της μικρής απόστασης μεταξύ της αρχαίας Αρέθουσας και του λόφου της Ρεντίνας, ο Μουτσόπουλος συμπεραίνει ότι ο αρχαίος οικισμός του λόφου της Ρεντίνας αποτελούσε τμήμα της αρχαίας Αρέθουσας και όχι μια ξεχωριστή πόλη². Κατά συνέπεια, η μελέτη του αρχαίου οικισμού της Ρεντίνας και της ιστορίας του συνδέεται άμεσα με την ιστορία της αρχαίας Αρέθουσας.

Η περιοχή της Μυγδονίας, πλούσια σε νερό και βλάστηση, τράβηξε από νωρίς το ενδιαφέρον του ανθρώπου. Πράγματι, σε διάφορα σημεία, σε όλη

* Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τον καθ. Ν. Κ. Μουτσόπουλο που μου παραχώρησε το υλικό της αρχαίας κεραμικής της Ρεντίνας για μελέτη, την καθ. Σ. Δρούγου που με βοήθησε ιδιαίτερα κατά την εργασία αυτή, τον αν. καθ. Ι. Ακαμάτη για τις χρήσιμες υποδείξεις του και την αρχαιολόγο Ε. Βαγδατζόγλου-Μπακογιάννη για τις απαραίτητες πληροφορίες που μου παρείχε κατά τη συγγραφή της εργασίας.

Το θέμα της εργασίας αυτής μελετήθηκε το 1997 μέσα στα πλαίσια του μεταπτυχιακού κύκλου σπουδών του τομέα Κλασικής Αρχαιολογίας του τμήματος Ιστορίας-Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Α.Π.Θ. και δόθηκε προς δημοσίευση το 1998. Έκτοτε δεν έχει ενημερωθεί βιβλιογραφικά.

1. Στράβων, 7.36· Ν. Κ. Μουτσόπουλος, *Ρεντίνα Ι. Οι μυγδονικές πόλεις Αυλών. Βρομίσκος, Αρέθουσα και ο τάφος του Ευρυπίδη*, Θεσσαλονίκη 1995, σσ. 53-56· Ν. G. I. Hammond, *A History of Macedonia. Historical Geography and Prehistory*, Vol. I, Oxford 1972, σ. 196· Ν. G. I. Hammond and G. T. Griffith., *A History of Macedonia. 550-336 B.C.*, Vol. II, Oxford 1979, σσ. 194, 658.

2. Μουτσόπουλος, *ό.π.*, σσ. 89-90.

την περιοχή, εντοπίζονται προϊστορικοί οικισμοί. Ακόμη και σε ανασκαφικές τομές του λόφου της Ρεντίνας βρίσκονται συχνά προϊστορικά αντικείμενα, της νεολιθικής κυρίως περιόδου. Άφθονα, όμως, είναι και τα ευρήματα της αρχαϊκής, κλασικής και λιγότερο της ελληνιστικής και ρωμαϊκής περιόδου πράγμα που υποδηλώνει σχεδόν συνεχή δραστηριότητα στο λόφο της Ρεντίνας. Αυτό είναι βέβαια λογικό αφού αποτελούσε θέση-κλειδί στην είσοδο των Μακεδονικών Τεμετών, των οποίων η μορφή θα ήταν ακόμη πιο επιβλητική στα αρχαία χρόνια, όταν η βλάστηση θα ήταν πιο πυκνή και η προσπέλαση θα γινόταν από έναν απλό, αμαξητό, αλλά πολυσύχναστο δρόμο τον οποίο πολύ εύκολα μπορούσαν να ελέγχουν από το λόφο της Ρεντίνας μαζί με όλη την προς Α. περιοχή γύρω από τη λίμνη Βόλβη. Ακριβώς εξαιτίας της σημαντικής του θέσης, ο Ιουστινιανός οχύρωσε το λόφο για τον έλεγχο των στενών και ...*φρούριον ὠκοδομήσατο ὀχυρώτατον καινουρηγῆσας αὐτός. ὄπερ Ἀρτεμῆσιον ἐπωνόμασται*³.

Σήμερα, ο λόφος της Ρεντίνας είναι γνωστός για το βυζαντινό οχυρό οικισμό που αποκαλύπτεται στην κορυφή του, με ανασκαφική έρευνα που πραγματοποιεί τις δύο τελευταίες δεκαετίες το Κ.Β.Ε. του Α.Π.Θ. με υπεύθυνο τον καθηγητή κ. Ν. Μουτσόπουλο⁴. Πρόκειται για έναν οχυρωμένο οικισμό με οικίες, που τις περισσότερες φορές είναι διώροφες και το ισόγειο καταλαμβάνει συχνά κάποιο εργαστήριο, με εκκλησίες, νεκροταφεία, κινστέρες, ενώ στα ριζά του λόφου έχει αποκαλυφθεί και παλαιοχριστιανικό λουτρό (Εικ. 3). Ο οικισμός παρουσιάζει, σε διαφορετικά σημεία του, δραστηριότητα από τα παλαιοχριστιανικά έως και τα υστεροβυζαντινά χρόνια.

Ανασκαφικά δεδομένα

Τα ευρήματα της ανασκαφής δεν περιορίζονται μόνο στα βυζαντινά αλλά συχνά προέρχονται και από προγενέστερες περιόδους. Τις περισσότερες φορές παρουσιάζεται μία στοιχειώδης στρωματογραφία κατά την οποία διακρίνονται τα στρώματα της βυζαντινής από τις προγενέστερες φάσεις, αλλά δεν

3. Προκόπιος, *Περί κτισμάτων* IV, 3, 27. Ο Ν. Μουτσόπουλος σχολιάζει τη σχέση της νήμφης Αρέθουσας και της θεάς Αρτεμης και γίνεται σαφές ότι στην περιοχή θα προήπληξε κάποιο ιερό της θεάς (σχετικά βλ. Μουτσόπουλος, *ό.π.*, σσ. 54-65). Για τη Ρεντίνα βλ. Μουτσόπουλος, *ό.π.*, σσ. 123-142 του ίδιου, «Ρεντίνα», *Μακεδονικόν Ημερολόγιον* (1981) 65-72 του ίδιου, «Πρώτες παρατηρήσεις στην οικιστική του βυζαντινού οχυρού οικισμού της Ρεντίνας (6ος-14ος αιώνας)», *ΑΕΜΘ* 3 (1989) 291-306 του ίδιου, «Le bourg byzantin de Redina. Contribution à la topographie historique de Mygdonie», *Balkan Studies* 24,1 (1983) 3-18· Μ. Γ. Δήμιτσας, *Αρχαία Γεωγραφία της Μακεδονίας συνταχθείσα κατά τας αρχαίας πηγάς και τα νεώτερα βοηθήματα. Μέρος Δεύτερον*, Τεύχος Β', Θεσσαλονίκη²1988, σσ. 246-261.

4. Η ανασκαφική έρευνα πραγματοποιείται με γρήγορο ρυθμό και με πολύ κόπο το υλικό συγκεντρώνεται, καταγράφεται και φωτογραφίζεται έτσι ώστε να μπορέι να μελετηθεί, αφού αμέσως μετά όλα τα ευρήματα παραδίδονται στην 9η Εφορία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων.

είναι πάντα εύκολο να διακριθούν οι αρχαιότερες φάσεις μεταξύ τους. Οι πίνακες Α, Β και Γ δείχνουν την πυκνότητα των αβραφών, που δεν μπορούν να χρονολογηθούν με ακρίβεια, οστράκων, των βυζαντινών και των αρχαιότερων οστράκων σε ενδεικτικά ανασκαφικά στρώματα της ανασκαφικής έρευνας του 1995. Στους πίνακες αυτούς φαίνεται ότι —ακόμη και σε στρώματα που τα αρχαία όστρακα κυριαρχούν— τα βυζαντινά, έστω και σε μικρό αριθμό, εξακολουθούν να υπάρχουν.

Πολυάριθμα είναι τα μελαμβαφή όστρακα διαφόρων εποχών που βρίσκονται κυρίως στις οικίες και στο συγκρότημα αποθηρευτικών χώρων στους πρόποδες του λόφου (Τομέας Ε). Από τη μελέτη των οστράκων αυτών προκύπτουν μερικά συμπεράσματα για την ιστορία και τη σημασία του οικισμού.

Αφορμή για τη δημοσίευση αυτή αποτέλεσε μία εργασία του μεταπτυχιακού κύκλου σπουδών με θέμα την ελληνιστική κεραμική της Ρεντίνας. Από την πρώτη στιγμή της εξέτασης της κεραμικής έγινε σαφές ότι τα παραδείγματα ελληνιστικής κεραμικής απουσιάζουν από την ανασκαφή της Ρεντίνας, ενώ τα μελαμβαφή αγγεία δεν έχουν άλλη διακόσμηση εκτός από το γάνωμά τους. Δεν βρίσκονται, δηλαδή, οι συνηθισμένοι ανάγλυφοι σκύφοι της ελληνιστικής εποχής, οι κάνθαροι, τα αγγεία με διακόσμηση της κατηγορίας της «δυτικής κλιτύς» κ.ά. Υπάρχει μία μόνο περίπτωση ακέραυον πινακίου με εμπίεστα ανθήμια που βρέθηκε σε παλαιότερη ανασκαφική περίοδο, ενώ και τις ελάχιστες φορές που έχουν βρεθεί όστρακα με αυτή τη διακόσμηση έχουν πολύ μικρό μέγεθος. Υπάρχουν, ωστόσο, αρκετά μελανόμορφα και ερυθρόμορφα όστρακα της αρχαϊκής και κλασικής περιόδου. Τα αβαφή όστρακα που βρίσκονται παράλληλα με τα μελαμβαφή προέρχονται κυρίως από μεγάλα, συνήθως κλειστά, χρηστικά αγγεία που δεν είναι εύκολο να χρονολογηθούν.

Οι χώροι που επιλέχθηκαν για μελέτη είναι οι ονομαζόμενοι Κ14Α, Κ14Δ και Κ22. Αρχαία όστρακα βρίσκονται και σε άλλες περιοχές του οικισμού αλλά αυτά των τριών παραπάνω κτισμάτων αποτελούν τα καταλληλότερα σύνολα από όσα μπορεί κανείς σήμερα να προσεγγίσει⁵ για να αποτελέσουν αντικείμενο λεπτομερέστερης έρευνας.

1. Κτίσμα Κ14Α

Αρχικά είχε υποθεθεί ότι στην έκταση που καταλαμβάνουν τα κτίσματα Κ14Α και Κ14Δ υπήρχε ένα ενιαίο κτίσμα το οποίο ονομάστηκε Κ14. Μετά την ανασκαφή των δύο πρώτων στρωμάτων φάνηκε ότι επρόκειτο για δύο ξεχωριστούς χώρους οι οποίοι ονομάστηκαν Κ14Α ο ανατολικός και Κ14Δ ο

5. Τα ευρήματα των προηγούμενων ανασκαφικών περιόδων βρίσκονται στις αποθήκες της 9ης Εφορείας Βυζαντινών Αρχαιοτήτων.

δυτικός (Εικ. 3).

Το κτίσμα Κ14Α εφάπτεται στο νότιο εξωτερικό περιβόλο ο οποίος λειτουργεί και ως νότια πλευρά του. Το κτίσμα ανήκει στα βυζαντινά χρόνια, αλλά ήδη από το δεύτερο στρώμα ανασκαφής που διενεργήθηκε το 1993 στο Β. τμήμα του παρατηρήθηκαν λίγα μελαμβαφή όστρακα μαζί με αβαφή και εφραλωμένα⁶. Από το τρίτο στρώμα αυξήθηκε ο αριθμός των αρχαίων, μελαμβαφών καθώς και ερυθροβαφών ή με γραπτή διακόσμηση⁷ οστράκων ενώ εξακολουθούσαν να υπάρχουν εκτός από τα αβαφή και εφραλωμένα όστρακα. Τα νομίσματα που βρέθηκαν στο τρίτο και τέταρτο στρώμα ήταν και αυτά βυζαντινά. Μόνο στο πέμπτο στρώμα βρέθηκε ένα φθαρμένο νόμισμα που χρονολογείται πιθανότατα στον 3ο-2ο αι. π.Χ.⁸.

Κατά την ανασκαφική περίοδο του 1995 πραγματοποιήθηκε ανασκαφή στο νότιο τμήμα του κτίσματος. Στο πρώτο στρώμα βρέθηκαν όστρακα αβαφή, εφραλωμένα και ελάχιστα μελαμβαφή. Στο δεύτερο στρώμα βρέθηκαν, εκτός από τα αβαφή και τα εφραλωμένα, λίγα αρχαία, μελαμβαφή και ερυθροβαφή όστρακα. Βρέθηκαν όμως στο ίδιο στρώμα αρκετά χάλκινα νομίσματα του 13ου αι. μ.Χ. Η ίδια κατάσταση επικρατούσε και στο τρίτο στρώμα όπου όμως προστέθηκαν και όστρακα με γραπτή διακόσμηση. Τα νομίσματα αυτού του στρώματος ήταν επίσης βυζαντινά. Στο τέταρτο στρώμα δεν βρέθηκαν νομίσματα αλλά υπήρχαν πολλά όστρακα αβαφή, λίγα εφραλωμένα και αρκετά αρχαία όστρακα, μελαμβαφή, ερυθροβαφή, με γραπτή διακόσμηση και ένα μελανόμορφο. Το πέμπτο στρώμα παρουσίαζε την ίδια εικόνα

6. Γενικά η καθαρή επίχωση στον οικισμό (μετά την αφαίρεση των επιφανειακών κρημνισμάτων και της άγριας βλάστησης με την οποία αυτά είναι άρρηκτα συνδεδεμένα) έχει πολύ μικρό πάχος.

7. Όταν αναφέρεται γραπτή διακόσμηση εννοείται η διακόσμηση απλών, αβαφών ανοιχτών και κλειστών αγγείων με μελανές, καστανές ή ερυθρές ταινίες. Και η κατηγορία αυτή είναι δύσκολο να χρονολογηθεί καθώς η διακόσμηση αυτή χρησιμοποιείται σε όλες τις περιόδους της αρχαιότητας. Βλ. Α. Γιαννικουρή - Β. Πατσαδά - Μ. Φιλήμονος, «Ταφικά σύνολα από τις νεκροπόλεις της αρχαίας Ρόδου», *Α' Συνάντηση για την Ελληνιστική Κεραμική. Δεκέμβριος 1986*, Ιωάννινα 1989, 68· των ίδιων, «Χρονολογικά προβλήματα γραπτής κεραμικής από τη Ρόδο», *Β' Επιστημονική Συνάντηση για την Ελληνιστική Κεραμική. Χρονολογικά προβλήματα της ελληνιστικής κεραμικής. Πρακτικά. Ρόδος 22-25 Ματίου 1989*, Αθήνα 1990, 172-173· G. Poggesi - S. Savona - M. Ch. Monaco - M. C. Monaco, «Un deposito di ceramiche tardoclassiche ed ellenistiche del Cabirio di Lemno: Analisi delle forme», *Α' Επιστημονική Συνάντηση για την Ελληνιστική Κεραμική. Χρονολογικά προβλήματα. Κλειστά σύνολα - Εργαστήρια. Πρακτικά. Μυτιλήνη 1994*, Αθήνα 1997, 227· H. A. Thompson, «Two Centuries of Hellenistic Pottery», *Hesperia* 3 (1934) 321· B. A. Sparkes and L. Talcott, *Black and Plain Pottery of the 6th, 5th and 4th centuries B.C. The Athenian Agora. Results of excavations conducted by the American School of Classical Studies at Athens*, Vol. XII, Princeton, New Jersey 1970, αρ. 139-155, 1455-1456, 1612-1618, 1632, 1667-1668.

8. Μία πρώτη ταύτιση και χρονολόγηση των νομισμάτων έχει γίνει από νομισματολόγους του Νομισματικού Μουσείου Αθηνών για τη διευκόλυνση της μελέτης των δεδομένων της ανασκαφής.

με νομίσματα επίσης του 13ου αι. μ.Χ., αλλά με ελάχιστα εφυαλωμένα όστρακα. Στο έκτο στρώμα δεν βρέθηκαν καθόλου εφυαλωμένα όστρακα. Στο έβδομο στρώμα βρέθηκε και χάλκινο νόμισμα Ιουστινιανού Α΄ το οποίο, όμως, θα μπορούσε να προέρχεται από τα τοιχώματα του κτίσματος ή από ανώτερο σημείο της παρειάς κάποιας ανασκαφικής τομής. Βρέθηκαν, επίσης, πολλά αβαφή, μελαμβαφή και με γραπτή διακόσμηση όστρακα, αρ. κατ. 14704 (Εικ. 4). Πρόκειται για το φαινόμενο που προαναφέρθηκε, μιας υποτυπώδους στρωματογραφίας στην οποία, όταν αυξάνονται υπερβολικά τα αρχαία όστρακα, μειώνονται σημαντικά ή και απουσιάζουν τελείως τα βυζαντινά αλλά ο διαχωρισμός των αρχαίων φάσεων μεταξύ τους είναι δυσχερής ή και αδύνατος.

Παρακάτω παρουσιάζονται ορισμένα όστρακα αγγείων από το κτίσμα Κ14Α.

Στο τέταρτο στρώμα του κτίσματος βρέθηκε *όστρακο ανοιχτού μελανόμορφου αγγείου*, προφανώς αττικής ταινωτής κύλικας, αρ. κατ. 14666 (μέγ. σωζόμενες διαστάσεις: 0,025×0,026 μ., πάχος: 0,002-0,004 μ.) (Εικ. 5). Διακρίνονται τα πόδια μιας αντρικής μορφής που τρέχει προς τα δεξιά. Το αγγείο χρονολογείται στο β΄ μισό του 6ου αι. π.Χ.

Στο έκτο στρώμα βρέθηκαν πολλά αβαφή όστρακα, κυρίως από μεγάλα κλειστά αγγεία καθώς επίσης πολλά μελαμβαφή, ερυθροβαφή και με γραπτή διακόσμηση. Μεταξύ άλλων βρέθηκε *τμήμα χείλους ερυθρόμορφου σκύφου*, αρ. κατ. 14701, όπου εικονίζεται το άνω μέρος γυναικείας μορφής προς τα αριστερά (μέγ. σωζ. ύψ.: 0,028 μ., μέγ. σωζ. πλ.: 0,026 μ., πάχος: 0,004 μ.) (Εικ. 6). Αυτού του είδους οι σκύφοι παρουσιάζονται στον πρώιμο 4ο αι. π.Χ. σε πολλές περιοχές της Μακεδονίας όπως για παράδειγμα στην Όλυνθο⁹.

Βρέθηκε, επίσης, *τμήμα μικρού ανοιχτού αγγείου*, αρ. κατ. 14701, με διακόσμηση από εμπιέστα ανθέμια σε κυκλική διάταξη γύρω από το νοητό κέντρο του αγγείου (μέγ. σωζ. διαστάσεις: 0,034×0,02 μ., πάχος: 0,003 μ.) (Εικ. 6). Στο τμήμα που σώζεται εικονίζονται δύο ανθέμια και τμήμα ενός τρίτου αλλά θα υπήρχαν τέσσερα ή πέντε. Η βάση εξωτερικά κοσμείται με ομόκεντρους κύκλους. Το όστρακο αυτό προέρχεται από αττικό αγγείο και χρονολογείται, κατά προσέγγιση, με βάση τη μορφή των ανθεμίων αλλά και τους κύκλους της βάσης, στα τέλη του 5ου έως τα μέσα του 4ου αι. π.Χ.¹⁰.

Ακόμη, βρέθηκε *τμήμα άλλου ανοιχτού αγγείου*, αρ. κατ. 14701, με διακόσμηση από εγχάρακτο γλωσσωτό μοτίβο το οποίο απαντάται την ίδια εποχή με τη διακόσμηση των εμπιέστων ανθεμίων (μέγ. σωζ. διαστάσεις:

9. D. M. Robinson, *Mosaics, Vases and Lamps of Olynthus found in 1928 and 1931. Excavations at Olynthus, Part V*, Baltimore 1933, σ. 130, πίν. 97, αρ. 152 (στο εξής: *Mosaics, Vases and Lamps*).

10. Sparkes and Talcott, *ό.π.*, σ. 272-280, πίν. 24-27, 53-55.

0,029×0,013 μ., πάχος: 0,003 μ.) (Εικ. 6). Το όστρακο χρονολογείται στα τέλη του 5ου αι. π.Χ. αν συγκριθεί με παρόμοια παραδείγματα από την αθηναϊκή Αγορά¹¹. Μαζί με τα παραπάνω βρέθηκε και ένα ακόμη όστρακο, από ανοιχτό ερυθρόμορφο αγγείο, αρ. κατ. 14701, του οποίου ο πηλός δεν είναι τόσο καλής ποιότητας όσο των προηγούμενων οστράκων (μέγ. σωζ. διαστάσεις: 0,017×0,016 μ., πάχος: 0,005 μ.) (Εικ. 6).

Εξωτερικά του νότιου τείχους, βρέθηκε ένα *αριβαλλοειδές ληκύθιο*, αρ. κατ. Φ 2062 (σωζ. ύψ.: 0,061 μ., μέγ. διάμ. σώματος: 0,042 μ., εξωτ. διαμ. βάσης: 0,032 μ., πάχος: 0,0035 μ.) (Εικ. 7). Είναι διακοσμημένο με ακανόνιστο δικτυωτό μοτίβο από καστανή βαφή και ακανόνιστες λευκές κηλίδες. Το χείλος και το άνω μέρος της λαβής δεν σώζονται. Στο άνω μέρος του λαιμού σώζονται ίχνη καστανού γανώματος με το οποίο θα ήταν βαμμένο το χείλος και ο λαιμός. Ο τύπος αυτός του ληκυθίου ήταν γνωστός σε περιοχές της Μακεδονίας κατά το α΄ μισό του 4ου αι. π.Χ.¹². Πιθανότατα το αγγείο αυτό προέρχεται από την επίχωση στο εσωτερικό του Κ14Α.

Όπως φαίνεται στον πίνακα Α, στο πρώτο στρώμα τα αρχαία όστρακα είναι πολύ λίγα σε σχέση με τα αβαφή και τα βυζαντινά. Στο τρίτο στρώμα, εκτός από την απότομη αύξηση των αβαφών οστράκων, η αναλογική σχέση μεταξύ βυζαντινών και αρχαίων παραμένει περίπου η ίδια. Στο πέμπτο στρώμα τα αρχαία όστρακα αυξάνονται σε σχέση με τα βυζαντινά και η διαφορά αυξάνεται λίγο στο έβδομο στρώμα.

Με βάση τις παρατηρήσεις μας στο κτίσμα αυτό, οδηγούμαστε στη διαπίστωση ότι σχεδόν πάντα τα όστρακα είναι σκορπισμένα, κατακερματισμένα και σε καμία περίπτωση, ακόμη και μετά από ιδιαίτερη επιμονή, δεν εντοπίζονται ορισμένα που μπορεί να συνανήκουν ή να συγκολλούνται. Το ίδιο ισχύει και για τα άλλα κτίσματα. Ίσως πρόκειται για επίχωση φερόμενη από αλλού με την οποία είχαν σκοπό να ισοπεδώσουν το χώρο για τη βυζαντινή εγκατάσταση. Εξάλλου, η πλειονότητα των νομισμάτων ανήκει στον 13ο αι. μ.Χ. Κατά συνέπεια, μπορεί να υποθέσει κανείς ότι τότε μεταφέρθηκε η επίχωση. Το γεγονός, ωστόσο, ότι η περιοχή είχε άφθονο υλικό που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για επιχώσεις και δεν ήταν απαραίτητο να χρησιμοποιηθούν τα απορρίμματα άλλου σημείου του οικισμού για το σκοπό αυτό, μπορεί, από την άλλη μεριά, να οδηγήσει στην υπόθεση ότι αυτός ο κατακερματισμός οφείλεται στη χωρίς μεγάλες επιχώσεις αλληλοδιαδοχή των φάσεων. Προφανώς, η περιοχή του κτίσματος Κ14Α κατοικήθηκε κατά τα κλασικά

11. Ο.π., σ. 269-277, πίν. 49-52, 54.

12. Robinson, *Mosaics, Vases and Lamps*, πίν. 147· L. Ghali-Kahil, *La céramique grecque. Études Thasiennes VII*, Paris 1960, σσ. 115-116, αρ. 63-65, πίν. XLIX· Α. Κοτταρίδου, «Βεργίνα 1991. Τοπογραφικές έρευνες στην ευρύτερη περιοχή και ανασκαφή στο νεκροταφείο των Αιγών», *ΑΕΜΘ* 5 (1991) εικ. 1.

χρόνια και εγκαταλείφθηκε στις αρχές της ελληνοιστικής περιόδου, όπως δηλώνει έμμεσα η παντελής απουσία ελληνοιστικών και ρωμαϊκών ευρημάτων στο κτίσμα. Η περιοχή κατοικήθηκε εκ νέου στα βυζαντινά χρόνια.

2. Κτίσμα K14A

Το κτίσμα K14A βρίσκεται στα δυτικά του K14A και χρησιμοποιεί και αυτό το νότιο εξωτερικό περιβόλο ως νότιο τοίχο του (Εικ. 3). Και στο κτίσμα αυτό επικρατεί η ίδια κατάσταση μόνο που η εικόνα της κεραμικής εμφανίζεται περισσότερο ενιαία και μας παρέχει περισσότερες πληροφορίες.

Κατά τις ανασκαφικές έρευνες του 1993, στο πρώτο και στο δεύτερο στρώμα υπήρχαν μόνο αβαφή και εφυαλωμένα όστρακα. Από το τρίτο στρώμα εμφανίστηκαν τα αρχαία, μελαμβαφή, ερυθροβαφή και με γραπτή διακόσμηση. Το τέταρτο στρώμα περιείχε εκτός από τα παραπάνω και ερυθρόμορφα όστρακα αλλά και δύο χάλκινα νομίσματα βυζαντινά, φθαρμένα, και ένα αρχαίο, χάλκινο, του 4ου αι. π.Χ.

Κατά την ανασκαφική περίοδο του 1995 ανασκάφηκε το νοτιοδυτικό τμήμα του κτίσματος που δεν είχε ανασκαφεί το 1993 και από το πέμπτο στρώμα όλος ο χώρος. Στα δύο πρώτα στρώματα του κτίσματος βρέθηκαν μόνο αβαφή όστρακα ενώ στο τρίτο και στο τέταρτο εμφανίστηκαν λίγα εφυαλωμένα και ελάχιστα αρχαία όστρακα, μελαμβαφή, ερυθροβαφή και με γραπτή διακόσμηση. Στο πέμπτο στρώμα εμφανίστηκαν μερικά ερυθρόμορφα όστρακα και ενώ μειώθηκαν αισθητά τα εφυαλωμένα βρέθηκε και χάλκινο νόμισμα του 13ου αι. μ.Χ. Στο έκτο στρώμα, ωστόσο, όπου βρέθηκαν πολλά όστρακα, μελαμβαφή, ερυθροβαφή κι ένα μελανόμορφο, αρ. κατ. 14758 (Εικ. 8) αλλά και ελάχιστα εφυαλωμένα, βρέθηκαν και δύο αρχαία ελληνικά νομίσματα, πολύ φθαρμένα όμως για να μας δώσουν περισσότερες πληροφορίες. Το έβδομο στρώμα περιείχε όστρακα αβαφή, εφυαλωμένα και αρχαία, μελαμβαφή, ερυθροβαφή, με γραπτή διακόσμηση, και δύο ερυθρόμορφα. Στο ίδιο στρώμα βρέθηκε και ένα ρωμαϊκό νόμισμα. Στο όγδοο στρώμα βρέθηκαν εκτός από τα αβαφή, λίγα εφυαλωμένα και πολλά αρχαία όστρακα μεταξύ των οποίων ερυθρόμορφα και τμήμα οξυπύθμενου αμφορέα (Εικ. 9). Επίσης εκτός από δύο νομίσματα του 13ου αι. μ.Χ. βρέθηκαν και δύο αρχαία, το ένα από τα οποία ανήκει στον Αρχέλαο (413-399 π.Χ.).

Παρακάτω παρουσιάζονται μερικά παραδείγματα της κεραμικής του κτίσματος K14A.

Στο πέμπτο στρώμα βρέθηκαν 7 όστρακα, από ερυθρόμορφα αγγεία, λίσχνο και σκίφο, αρ. κατ. 14712 (Εικ. 10). Ο λίσχνος είναι μελαμβαφής εσωτερικά και εξωτερικά (ύψ.: 0,022 μ., μέγ. σωζ. πλάτ.: 0,064 μ., πάχος: 0,0045 μ.) (Εικ. 10-12). Έχει μεγάλη οπή πληρώσεως και σώζει ίχνη οριζόντιας λα-

βής. Πρόκειται για σχήμα που απαντάται στην αθηναϊκή Αγορά και του οποίου η παραγωγή φτάνει το αργότερο ως τις αρχές του 4ου αι. π.Χ. Είναι συνηθισμένο σχήμα στις περιοχές της Μακεδονίας, όπως στην Πέλλα και την Όλυνθο. Αυτός ίσως να τοποθετείται στα μέσα του 5ου αι. και όχι αργότερα¹³.

Ο σκύφος είναι μελαμβραφής αλλά εξωτερικά η βάση του είναι αβαφής και το γάνωμα σταματάει ακανόνιστα πάνω από αυτήν (μέγ. σωζ. ύψ.: 0,031 μ., μέγ. σωζ. πλάτ.: 0,072 μ., πάχος: 0,004 μ. (Εικ. 13, 14). Είναι βαμμένος με την τεχνική της εμφάπτισης¹⁴. Το σχήμα του όμως δεν θυμίζει κανένα αγγείο της κλασικής ή της ελληνιστικής περιόδου. Ίσως πρόκειται για προϊόν μακεδονικού εργαστηρίου. Χρονολογείται στον πρώιμο 4ο αι. π.Χ.

Στο πέμπτο στρώμα, επίσης, βρέθηκε τμήμα ερυθροβαφούς σκυφιδίου, αρ. κατ. 14715, (ύψ.: 0,027 μ., εξωτ. διάμ. βάσης: 0,053 μ., πάχος: 0,005 μ.) (Εικ. 15, 16). Σώζονται οι γενέσεις οριζόντιας λαβής. Ίσως ήταν δίωτο αλλά είναι σπασμένο ακριβώς στο σημείο από το οποίο θα ξεκινούσε η δεύτερη λαβή. Εξωτερικά, το κατώτατο μέρος του σώματος και η βάση είναι αβαφή. Και σε αυτήν την περίπτωση εφαρμόστηκε η τεχνική της εμφάπτισης. Χρονολογείται κατά προσέγγιση στον 4ο αι. π.Χ.

Τέλος, μαζί με αυτά, βρέθηκε κι ένα πήλινο αντικείμενο (αρ. κατ. 14717, ύψ.: 0,039 μ., μήκος: 0,051, μήκος βάσης: 0,039 μ., διάμ. οπής: 0,0035 μ.) που ερμηνεύεται από τους περισσότερους ως *υφαντικό βάρος*¹⁵ (Εικ. 17) αλλά η Bitrakova Grozdanova το συσχετίζει με τη θάλασσα κοντά στο Golem Grad (Εικ. 18), το θεωρεί αλιευτικό και το χρονολογεί στον 4ο-3ο αι. π.Χ.¹⁶. Κατά συνέπεια, μπορεί το βαριδίδο να συσχετιστεί με το Ρήγιο ποταμό ή με τη λίμνη Βόλβη ή ακόμη και με το Στρυμονικό κόλπο και να θεωρηθεί αλιευτικό βαριδίδο. Εξάλλου στο τέταρτο στρώμα του ίδιου χώρου είχε βρεθεί κι ένα χάλκινο αγκίστρι.

13. R. H. Howland, *Greek Lamps and their Survivals. The Athenian Agora. Results of Excavations conducted by the American School of Classical Studies at Athens*, Vol. IV, Princeton, New Jersey 1958, σ. 48, πίν. 6.171· Robinson, *ό.π.*, σ. 269· του ίδιου, *The Lamps. Excavations at Olynthus*, Part II, Baltimore 1930, εικ. 299 (στο εξής: *The Lamps*)· Σ. Λρούγιου, *Ανασκαφή Πέλλας 1957-1964. Οι πήλινοι λίκυνοι*, Αθήνα 1992, αρ. 1, 3, 31, εικ. 1, 2, πίν. 1, 8· Σ. Πινγιάτογλου, «Το ιερό της Δήμητρας στο Λίον. Ανασκαφή 1991», *ΑΕΜΘ* 5 (1991) 147, εικ. 4.

14. Για παραδείγματα στα οποία το γάνωμα φτάνει, με την τεχνική της εμφάπτισης, μέχρι τη βάση σχεδόν της εξωτερικής επιφάνειας των αγγείων βλ. Σ. Λρούγιου - Γ. Τουράτσογλου, *Ελληνιστικοί λαξευτοί τάφοι Βέροιας*, Αθήνα 1980, Π1265, Π1353, Π1356, Π1432, Π1434, Π1212· Μ. Λυλιμπάκη-Ακαμάτη, *Λαξευτοί θαλαμωτοί τάφοι της Πέλλας*, Θεσσαλονίκη 1987, αρ. κατ. 148, 150.

15. Robinson, *The Lamps*, εικ. 289.1.

16. V. Bitrakova-Grozdanova, «La ceramique de la maison no 2 de Golem Grad», *Γ' Επιστημονική Συνάντηση για την Ελληνιστική Κεραμική. Χρονολογημένα σύνολα - Εργαστήρια, Θεσσαλονίκη 24-27 Σεπτεμβρίου 1991*, Αθήνα 1994, σ. 221, πίν. 166ε.

Στο όγδοο στρώμα βρέθηκε *τιμήμα μελαμβαφούς σκύφου*, αφ. κατ. 14888 (μέγ. σωζ. ύψ.: 0,043 μ., εξωτ. διάμ. βάσης: 0,112 μ., μέγ. πάχος: 0,01 μ.) (Εικ. 19, 20). Το γάνωμα είναι μελανό και στιλπνό εξωτερικά, ενώ εσωτερικά καστανέρυθρο λόγω της κακής όπτησης του αγγείου. Η βάση φέρει στο κέντρο, εξωτερικά, στιγμύ μέσα σε δύο ομόκεντρους κύκλους και είναι ερυθροβαφής. Το σχήμα του σκύφου αυτού είναι γνωστό από την αθηναϊκή Αγορά και χρονολογείται, σε σύγκριση με αντίστοιχα παραδείγματα, περίπου στα μέσα του 5ου αι. π.Χ.¹⁷.

Στο ίδιο στρώμα βρέθηκε *τιμήμα και άλλου μελαμβαφούς σκύφου αττικού τύπου*, αυτή τη φορά των αρχών του 4ου αι. π.Χ.¹⁸, αφ. κατ. 14870 (μέγ. σωζ. ύψ.: 0,056 μ., μέγ. σωζ. πλάτ.: 0,073 μ., πάχος σώματος: 0,004 μ.) (Εικ. 21, 22). Εσωτερικά το γάνωμα είναι καστανό ενώ εξωτερικά μελανό.

Στο όγδοο στρώμα βρέθηκε και *τιμήμα λύχνου* με καστανέρυθρο γάνωμα εσωτερικά και εξωτερικά, αφ. κατ. 14872 (ύψ.: 0,025 μ., διάμ. πυθμένα: 0,044 μ., μέγ. πάχος: 0,005 μ.) (Εικ. 23, 24). Έχει μεγάλη οπή πληρώσεως και σώζει ίχνη οριζόντιας λαβής. Ο πηλός του είναι γκριζός, αν και ο πυθμένας είναι ρόδινος λόγω της κακής όπτησης του λύχνου, την οποία μαρτυρεί και το ανομοιογενές γάνωμα. Το σχήμα αυτό, όπως προαναφέρθηκε, συναντάται συχνά μεταξύ των λύχνων που βρέθηκαν στην αθηναϊκή Αγορά και ως εισαγόμενο προϊόν σε πολλές πόλεις της Μακεδονίας (Εικ. 25). Τοποθετείται στις αρχές του 4ου αι. π.Χ.¹⁹.

Στο ίδιο στρώμα βρέθηκε *τιμήμα μελαμβαφούς σκυφιδίου*, αφ. κατ. 14871 (ύψ.: 0,034 μ., εξωτ. διάμ. βάσης: 0,049 μ., μέγ. πάχος σώματος: 0,004 μ.) (Εικ. 26, 27). Το γάνωμα είναι σκούρο καστανό και ο πηλός ερυθρός. Το γάνωμα έχει αλειφθεί πολύ πρόχειρα αφήνοντας αβαφή το δακτύλιο της βάσης. Δεν υπάρχουν σαφή ίχνη λαβίων, αλλά το σχήμα του παραπέμπει σε άωτα σκυφίδια του 400 π.Χ. από την Αγορά²⁰.

Ακόμη ένα *τιμήμα μελαμβαφούς σκυφιδίου* βρέθηκε στο ίδιο στρώμα, αφ. κατ. 14873 (ύψ.: 0,037 μ., μέγ. σωζ. πλάτ.: 0,074 μ., μέγ. πάχος σώματος: 0,005 μ.) (Εικ. 28, 29). Το γάνωμα είναι καστανό έως καστανέρυθρο, πράγμα που δηλώνει την κακή όπτηση του αγγείου, και έχει απλωθεί με πινέλο. Ο πηλός του είναι κιτρινέρυθρος. Η βάση του αγγείου είναι αβαφής και η τοιμή της δεν φαίνεται να προσγράφεται στα κλασικά και ελληνιστικά παραδείγματα. Πιθανώς, χρονολογείται στο β' μισό του 4ου αι. π.Χ.

Στο όγδοο στρώμα, επίσης, βρέθηκε *τιμήμα μελαμβαφούς σκύφου*, αφ. κατ. 14869 (μέγ. σωζ. ύψ.: 0,059 μ., εξωτ. διάμ. βάσης: 0,062 μ., μέγ. πάχος

17. Sparkes and Talcott, *ό.π.*, σ. 259, αφ. 342-344, πίν. 16.

18. *Ο.π.*, σ. 260, αφ. 349, εικ. 4, πίν. 16.

19. Βλ. σημ. 13.

20. Sparkes and Talcott, *ό.π.*, σ. 290, αφ. 755, εικ. 8.

σώματος: 0,0055 μ.) (Εικ. 30, 31). Ο πηλός είναι ερυθρός και το καστανέρυθρο γάνωμά του έχει απλωθεί με πινέλο. Το κατώτατο μέρος του σώματος και η βάση είναι αβαφείς. Το σχήμα του, ωστόσο, δεν θυμίζει κανένα παράδειγμα της κλασικής ή της ελληνιστικής περιόδου. Το σώμα του προσομοιάζει σε σκύφους αττικού τύπου του 5ου αι. π.Χ. αλλά η βάση του διαφέρει. Ίσως μπορεί να χρονολογηθεί στο β' μισό του 4ου αι. π.Χ.

Στο όγδοο στρώμα βρέθηκαν και οριζόντιες λαβές μικρών ανοιχτών μελαμφαφών αγγείων, διαφόρων εποχών, αρ. κατ. 14850 και 14866 (Εικ. 32). Ο πηλός τους είναι ερυθρός και το γάνωμα, εκτός από μία περίπτωση, καστανό έως καστανέρυθρο με απολεπίσματα. Υπάρχει μία λαβή με πολύ καλό μελανό και στιλπνό γάνωμα που ανήκει σίγουρα στον 5ο αι. π.Χ. Οι υπόλοιπες μπορούν να χρονολογηθούν στο α' μισό του 4ου αι. π.Χ.²¹

Εκτός από τα παραπάνω, στο όγδοο στρώμα βρέθηκε και τμήμα οξυπύθμενου αμφορέα (αρ. κατ. 14860, μέγ. σωζ. ύψ.: 0,24 μ., ύψ. λαβών: 0,013 μ., εξωτ. διάμ. χείλους: 0,0115 μ.) (Εικ. 33). Σώζεται τμήμα του λαμίου και ακέριαις οι δύο λαβές του. Ο πηλός του είναι ανοιχτός ερυθρός και περιέχει ακετή μαρμαρυγία. Πρόκειται για αμφορέα της Θάσου, τύπου 1β και χρονολογείται στον 4ο-3ο αι. π.Χ.²²

Στον πίνακα Β φαίνεται ότι στο πέμπτο και έκτο στρώμα τα αρχαία όστρακα είναι σαφώς λιγότερα από τα βυζαντινά. Στο έβδομο στρώμα όπου όλα τα όστρακα είναι λιγότερα, τα αρχαία έχουν αυξηθεί σε σχέση με τα βυζαντινά. Στο όγδοο στρώμα, τέλος, η ποσότητα των οστράκων είναι πολύ μεγάλη και τα βυζαντινά έχουν μειωθεί πολύ σε σχέση με τα αρχαία όστρακα.

Τα ευρήματα του κτίσματος Κ14Δ που εξετάστηκαν επιτρέπουν τη διατύπωση ορισμένων συμπερασμάτων. Η εικόνα που παρουσιάζεται από την κεραμική είναι πιο διαφωτιστική από αυτή του διπλανού κτίσματος Κ14Α. Παρόλο που το μέγεθος των θραυσμάτων επιτρέπει την ταύτιση των αγγείων με συγκεκριμένα σχήματα, λόγω ιδιαιτεροτήτων του σχήματός τους, τα αγγεία δεν μπορούν να ενταχθούν στις γνωστές κατηγορίες της κλασικής και της ελληνιστικής περιόδου. Το σχήμα που επικρατεί είναι σαφώς το σκυφίδιο και λιγότερο ο σκύφος. Δεν φαίνεται να υπάρχουν κύλικες ή κάνθαροι στη συγκεκριμένη περίπτωση, γιατί, τουλάχιστον σε διάφορα άλλα σημεία του λόφου βρίσκονται κύλικες της αρχαϊκής και κλασικής εποχής. Τα περισσότερα παραδείγματα χρονολογούνται στον 5ο και 4ο αι. π.Χ., είναι δηλαδή κλασικά. Το νόμισμα του Αρχέλαου, εξάλλου, συνηγορεί υπέρ της χρονολόγησης σε αυτή την περίοδο, δηλαδή στα τέλη του 5ου με τις αρχές του 4ου αι. π.Χ. και

21. Sparkes and Talcott, *ό.π.*, σ. 290, αρ. 758, πίν. 31· Robinson, *Mosaics, Vases and Lamps*, σ. 238, αρ. 547-550, πίν. 152, αρ. 926, 927, πίν. 180.

22. A.-M. Bon and A. Bon, *Les timbres amphoriques de Thasos. Études Thasiennes IV*, Paris 1957, σσ. 19, 40-44, εικ. 3, 6.

λίγο πριν και μετά από αυτή την περίοδο. Η διαταραχή, ωστόσο, είναι σαφής. Λεδομένου ότι μέχρι και στο τελευταίο στρώμα υπάρχουν έστω και λίγα εφραλωμένα όστρακα, είναι εμφανής η επέμβαση στο χώρο κατά τον 13ο αι. μ.Χ., αιώνα ακριβώς κατά τον οποίο χρονολογούνται και τα περισσότερα νομίσματα. Παρόλα αυτά, όμως, δεν μπορεί στο διάστημα που μεσολαβεί, ο χώρος να έμεινε ανεκμετάλλετος όπως δηλώνει και το τείχος το οποίο είναι προγενέστερο του 13ου αι. μ.Χ.

3. Κτίσμα K22

Το κτίσμα K22 βρίσκεται στο νοτιοδυτικό τμήμα του οικισμού, βόρεια από τα δύο προηγούμενα κτίσματα (Εικ. 3). Παλιότερα είχαν γίνει περιμετρικές τομές οι οποίες καθόρισαν τα όρια του βυζαντινού κτίσματος.

Κατά το 1995 πραγματοποιήθηκαν μερικές τομές στο εσωτερικό του κτίσματος. Στα τρία πρώτα στρώματα βρέθηκαν όστρακα αβαφή, εφραλωμένα και ελάχιστα μελαμβαφή. Στο δεύτερο στρώμα του νότιου τμήματος βρέθηκαν νομίσματα της βυζαντινής περιόδου κι ένα χάλκινο νόμισμα Κασσάνδρου. Στο βόρειο τμήμα του χώρου όμως, στο τρίτο στρώμα αποκαλύφθηκε τοίχος παλαιότερης φάσης με κατεύθυνση ΝΑ.-ΒΔ. και βρέθηκαν αρκετά μελαμβαφή όστρακα. Το τέταρτο και πέμπτο στρώμα του βόρειου τμήματος του κτίσματος περιείχαν όστρακα αβαφή, εφραλωμένα, με γραπτή διακόσμηση, μελαμβαφή ή ερυθροβαφή κι ένα ερυθρόμορφο ενώ ΒΔ. του παλαιότερου τοίχου απουσίαζαν τα εφραλωμένα. Το έκτο και έβδομο στρώμα στο βόρειο τμήμα του κτίσματος περιείχαν όστρακα αβαφή και αρχαία, μελαμβαφή, ερυθροβαφή, με γραπτή διακόσμηση και ελάχιστα εφραλωμένα ενώ στο έβδομο στρώμα άρχισε να αποκαλύπτεται αρχαίος τοίχος, ίσως του 4ου αι. π.Χ., με κατεύθυνση ΝΑ.-ΒΑ. Το όγδοο-ενδέκατο στρώμα περιείχαν μόνο αβαφή και αρχαία όστρακα. Επίσης, το δωδέκατο και το δέκατο τρίτο στρώμα κοντά στον αρχαίο τοίχο περιείχαν μόνο αβαφή και αρχαία, μελαμβαφή και ερυθροβαφή όστρακα. Τα όστρακα αυτά δεν μπορούν να μας δώσουν πληροφορίες λόγω του πολύ μικρού μεγέθους τους. Τα περισσότερα όμως είναι φανερό ότι προέρχονται από ανοιχτά αγγεία μικρού μεγέθους, όπως τα σκυφίδια που συναντώνται στους χώρους K14A και K14Λ.

Παρουσιάζονται μερικά παραδείγματα από τα όστρακα που βρέθηκαν σε αυτό το κτίσμα.

Στο τρίτο στρώμα, στο βορειοδυτικό τμήμα του κτίσματος, δηλαδή κοντά στον παλαιότερο τοίχο, βρέθηκε τμήμα μελαμβαφούς σκυφιδίου, προφανώς μόνωτου, αρ. κατ. 14965 (ύψ.: 0,0345 μ., εξωτ. διάμ. βάσης: 0,07 μ., μέγ. πάχος σώματος: 0,007 μ.) (Εικ. 35, 36). Το γάνωμα είναι σκούρο καστανό και ο πηλός κιτρινέρυθος. Στο κέντρο της βάσης το τοίχωμά του λεπταίνει υπερβολικά. Το σχήμα του αγγείου σε συνδυασμό με τη χαμηλή βάση δεν θι-

μίξει κανένα παράδειγμα της κλασικής ή της ελληνιστικής περιόδου. Ίσως πρόκειται και σε αυτή την περίπτωση για προϊόν ντόπιου εργαστηρίου. Χρονολογείται κατά προσέγγιση στον 4ο αι. π.Χ.

Στο πέμπτο στρώμα, στο νότιο τμήμα, βρέθηκε ένα τμήμα από ώμο μελανόμορφης λήκυθου, αρ. κατ. 14987 (μέγ. σωζ. διαστάσεις: 0,047×0,032 μ.) (Εικ. 37). Στο τμήμα που σώζεται εικονίζονται ανθέμια ενώ από την ακμή που χωρίζει τον ώμο από το λαϊμό ξεκινούν κάθετες ακανόνιστες γραμμές. Πρόκειται για αττική μελανόμορφη λήκυθο που χρονολογείται στο α΄ μισό του 5ου αι. π.Χ.²³.

Από το ίδιο στρώμα και την ίδια περιοχή προέρχεται τμήμα κλειστού αγγείου που εξωτερικά διακοσμείται με καστανές ταινίες, αρ.κατ. 14985 (μέγ. σωζ. διαστάσεις: 0,071×0,113 μ., μέγ. πάχος σώματος: 0,006 μ.) (Εικ. 38). Το όστρακο προέρχεται από οινοχόη-μύκητα (Εικ. 39) οπότε χρονολογείται στα τέλη του 5ου αι. π.Χ.²⁴.

Στο έκτο στρώμα, στο Β. τμήμα βρέθηκε και όστρακο από κλειστό κορινθιακό αγγείο στο οποίο εικονίζεται τμήμα αντρικής κεφαλής και ένας ρόδακας, αρ.κατ. Φ 2142 (μέγ. διαστάσεις: 0,032×0,026 μ., πάχος: 0,003×0,005 μ.) (Εικ. 40). Το όστρακο τοποθετείται πιθανότατα στη μέση κορινθιακή περίοδο και χρονολογείται στο β΄ τέταρτο του 6ου αι. π.Χ.²⁵.

Τα όστρακα των χαμηλότερων στρωμάτων είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό κατακερματισμένα. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την παρατήρηση ότι δεν βρέθηκε σε αυτά κανένα νόμισμα, ούτε βυζαντινό, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι πρόκειται μάλλον για επίχωση δίπλα στον αρχαίο τοίχο, σε μεταγενέστερα χρόνια, ίσως την εποχή που χτιζόταν το Κ22. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο αριθμός των αβαφών οστράκων που βρέθηκαν κοντά στον αρχαίο τοίχο ήταν πολύ μεγάλος ενώ, αντίθετα, σημαντικά μικρός ήταν αυτός των βυζαντινών και αρχαίων οστράκων, πράγμα που ενισχύει την υπόθεση ότι πρόκειται για επίχωση. Η κατάσταση φαίνεται ενδεικτικά και στον πίνακα Γ. Στο τρίτο στρώμα η διαφορά μεταξύ των αβαφών και των υπόλοιπων οστράκων είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Στο έβδομο στρώμα, κάτω από το οποίο αποκαλύφθηκε ο αρχαίος τοίχος μειώνονται τα αβαφή και αυξάνονται τα αρχαία όστρακα ενώ στο ενδέκατο και δέκατο τρίτο στρώμα, στη θεμελίωση δηλαδή του αρχαίου τοίχου, τα όστρακα είναι ελάχιστα.

23. C. H. E. Haspels, *Attic Black-figured Lekythoi*, Paris 1936, σσ. 141-147, 170-191, πίν. 43-44, 51.3.

24. Sparkes and Talcott, *ό.π.*, σ. 247, πίν. 9.162-163.

25. D. A. Amyx, *Corinthian Vase-painting of the Archaic Period*, Vol. III, California 1988, πίν. 68, 69.

Συμπεράσματα

Όπως φάνηκε από την ανασκαφική έρευνα και των τριών κτισμάτων, η κατάσταση που επικρατεί δεν βοηθάει στο διαχωρισμό των στρωμάτων και τη διάκριση των φάσεων. Έχει αναφερθεί ήδη ότι συνυπάρχουν τα αρχαία με τα βυζαντινά όστρακα και τα υπόλοιπα ευρήματα ακόμη και στα χαμηλά στρώματα (Πίν. Α-Γ). Η παρουσία ακόμη και ελάχιστων βυζαντινών οστράκων στα κατώτερα στρώματα της ανασκαφής αποτρέπουν τη χρονολόγησή τους με βάση τα πολυάριθμα αρχαία όστρακα.

Το σχήμα που επικρατεί μεταξύ των αρχαίων αγγείων είναι το σκυφίδιο, με λαβές ή άωτο, και ακολουθούν σχήματα της κλασικής εποχής που έχουν εισαχθεί κυρίως από την Αττική, όπως είναι ο σκύφος, ο λύχνος, η κύλικα κ.ά. Υπάρχουν αρκετά παραδείγματα μελανόμορφων και ερυθρόμορφων αγγείων, αλλά αγγεία με διακόσμηση της κατηγορίας «δυτικής κλιτύος», ανάγλυφη διακόσμηση ή άλλη διακόσμηση από τις δημοφιλείς στην Αττική, είναι πολύ σπάνια έως ανύπαρκτα. Η εντύπωση που αποκομίζει κανείς από την εξέταση των πρώτων παραδειγμάτων είναι ότι τα αγγεία που δεν αποτελούσαν εισαγωγές από την Αττική δεν έχουν ανάλογα παραδείγματα ούτε στα αγγεία που έχουν βρεθεί σε άλλες περιοχές της Μακεδονίας ή της υπόλοιπης Ελλάδας. Ίσως υπήρχε στην περιοχή εργαστήριο κεραμικής. Εξάλλου, δίπλα στο Ρήχιο ποταμό είχαν αποκαλυφθεί σε παλιότερη ανασκαφική έρευνα υπολείμματα επεξεργασίας κεραμικών που θα μπορούσαν να προέρχονται από κεραμικό κλίβανο.

Η απουσία ελληνιστικών αγγείων οδηγεί στην υπόθεση ότι τουλάχιστον στην περιοχή αυτή του οικισμού δεν υπήρχε δραστηριότητα από τις αρχές του 3ου αι. π.Χ. Δεν θα ήταν παρακινδυνευμένο να συνδεθεί αυτή η κατάσταση με εχθρικές επιδρομές και διαταραχές στη Μακεδονία αυτή τη χρονική περίοδο. Όσον αφορά στο νοτιοδυτικό τμήμα του λόφου, η περιοχή εγκαταλείφθηκε κατά τα πρώιμα ελληνιστικά χρόνια και ξαναχρησιμοποιήθηκε μόνο κατά τη βυζαντινή περίοδο. Η θέση-κλειδί της Ρεντίνας δικαιολογεί επάλληλες καταστροφές από εχθρικές εισβολές, διαχρονικά. Αυτός είναι και ένας λόγος της διαταραχής των στρωμάτων. Ένας άλλος λόγος είναι η μικρή επίχωση του βραχώδους λόφου που εύκολα αναταράσσεται με τις διαδοχικές εγκαταστάσεις.

Παρουσιάστηκαν παραδείγματα μιας ευρύτερης χρονολογικής περιόδου από την κεραμική της Ρεντίνας, ενός μακεδονικού οικισμού, άγνωστου μέχρι τώρα, του οποίου το ανασκαφικό υλικό που ανήκει στην αρχαιότητα δεν έχει δημοσιευθεί. Η άμεση γειτνίαση με την Αρέθουσα, μία πόλη που ακμάζει κατά τον 5ο-4ο αι. π.Χ. εξηγεί την παρουσία κεραμικής κυρίως του τέλους του 5ου και των αρχών του 4ου αι. π.Χ. που εισάγεται από μεγάλα κέντρα

και χαρακτηρίζεται συχνά από ιδιαίτερη πολυτέλεια. Υπάρχουν βέβαια και παραδείγματα προγενέστερων και μεταγενέστερων περιόδων αλλά σε μικρότερη συχνότητα. Μεγαλύτερη συχνότητα παρουσιάζουν τα αγγεία στα οποία δόθηκε έμφαση στην εργασία αυτή και που κατά προσέγγιση χρονολογούνται στον 5ο και 4ο αι. π.Χ.

Η μελέτη της κεραμικής της Ρεντίνας έχει τη δυνατότητα να δώσει σημαντικές πληροφορίες για την ιστορία του οικισμού από τα προϊστορικά έως και τα βυζαντινά χρόνια. Δεν πρόκειται, δηλαδή, για έναν οικισμό της βυζαντινής μόνο εποχής αλλά για μία σημαντική διαχρονική θέση της Μακεδονίας.

ΖΑΦΕΙΡΙΑ ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

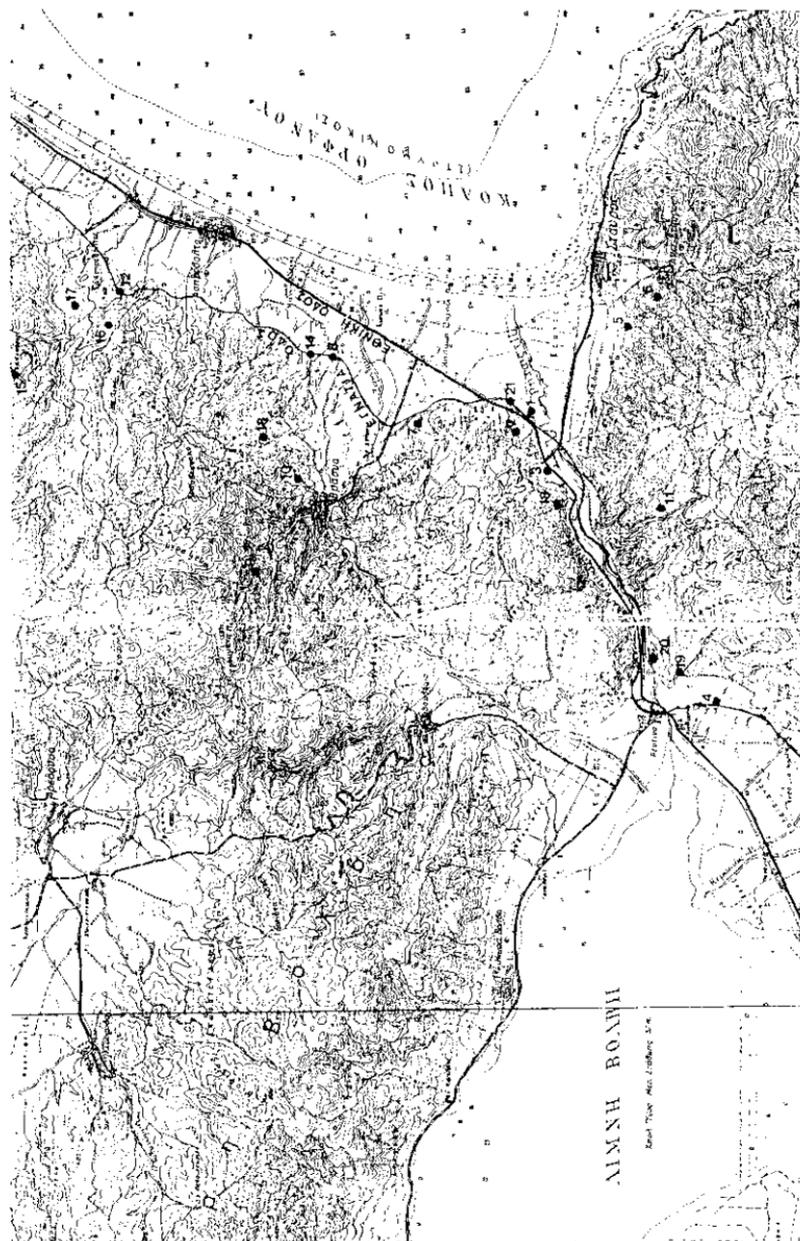

Fig. 1. Τοπογραφικό διάγραμμα της περιοχής του Ριζίου-Ποταμού και του ΒΑ. τμήματος του ΣΤρωμμοναζού-ζώλιου. Υπογραφή ζώλη: 1. Μύζες Κορνιόνας, 2. Αχλαός ορεινός, 3. Αναποδογειάνη, 4. Μυρτιό Περίπιδι, 5. Αϊών, 6. Παλιόαστρο, 7. Βουντίνα, 8. Τριπημένη πέτρα, 9. Αχλαός ζώλιου, 10. Πετασφάνι, 11. Κάστρο Παλιόζαμνια (Παλιόζαφονο), 12. Μυρτιό Πεμνια, 13. Παλιόζαμνια, 14. Σκουπιδότοπος Αιπυροβιάδας, 15. Άγιος Γεωργός, 16. Γαμήτα «Πατούλης», 17. Κασίτα, 18. Βαριάζος, 19. Αχθούνα, 20. Ραγνίνα, 21. Γέφυρα Εγγατίας οδού Κ.Κ. Μουττόπουλος, Ραγνίνα Ι. Οι μηρόνιζες ποιάς Αϊών, Βασιόζος, Αχθούνα και ο τράος του Ερυπτιδή, Φακιάζογιζή (1995).

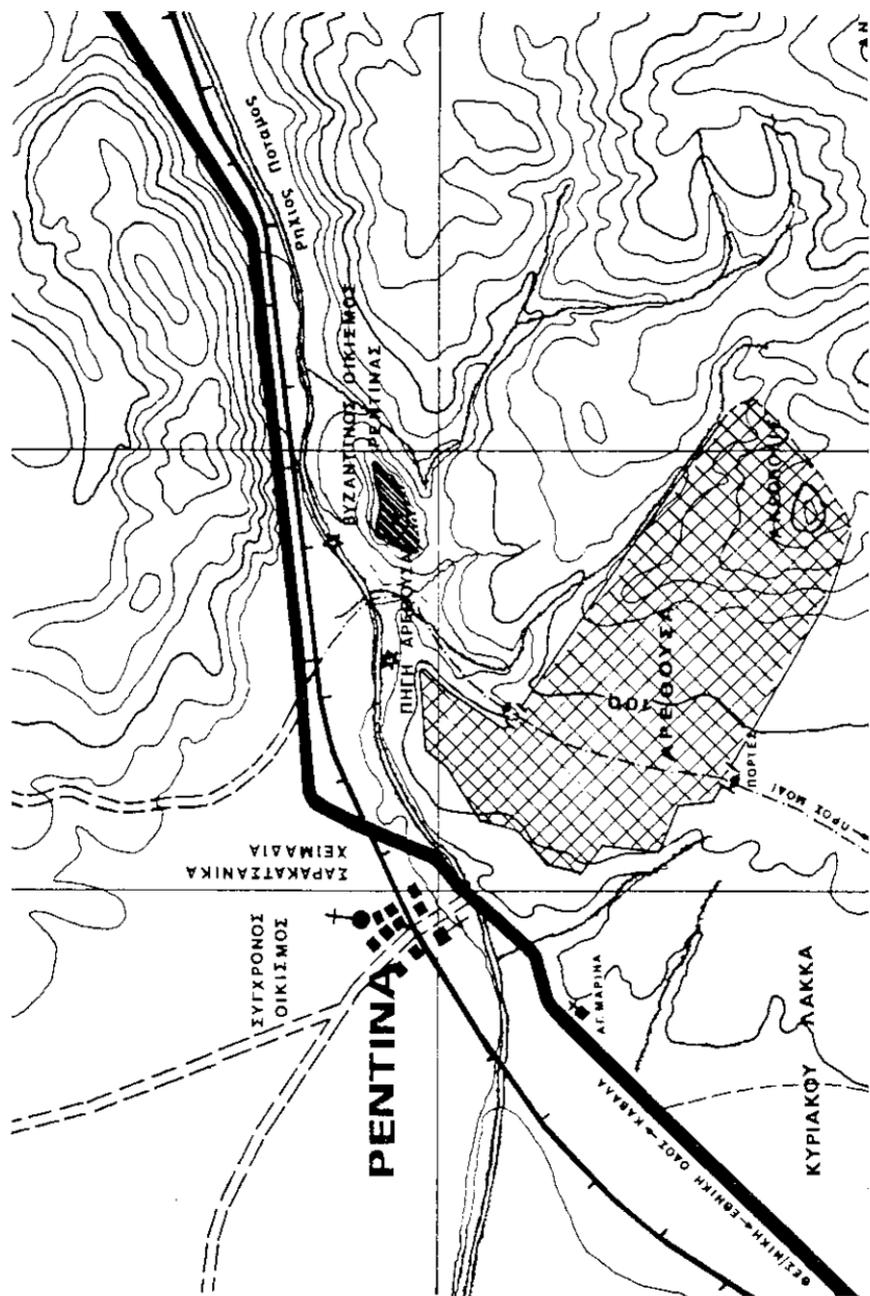
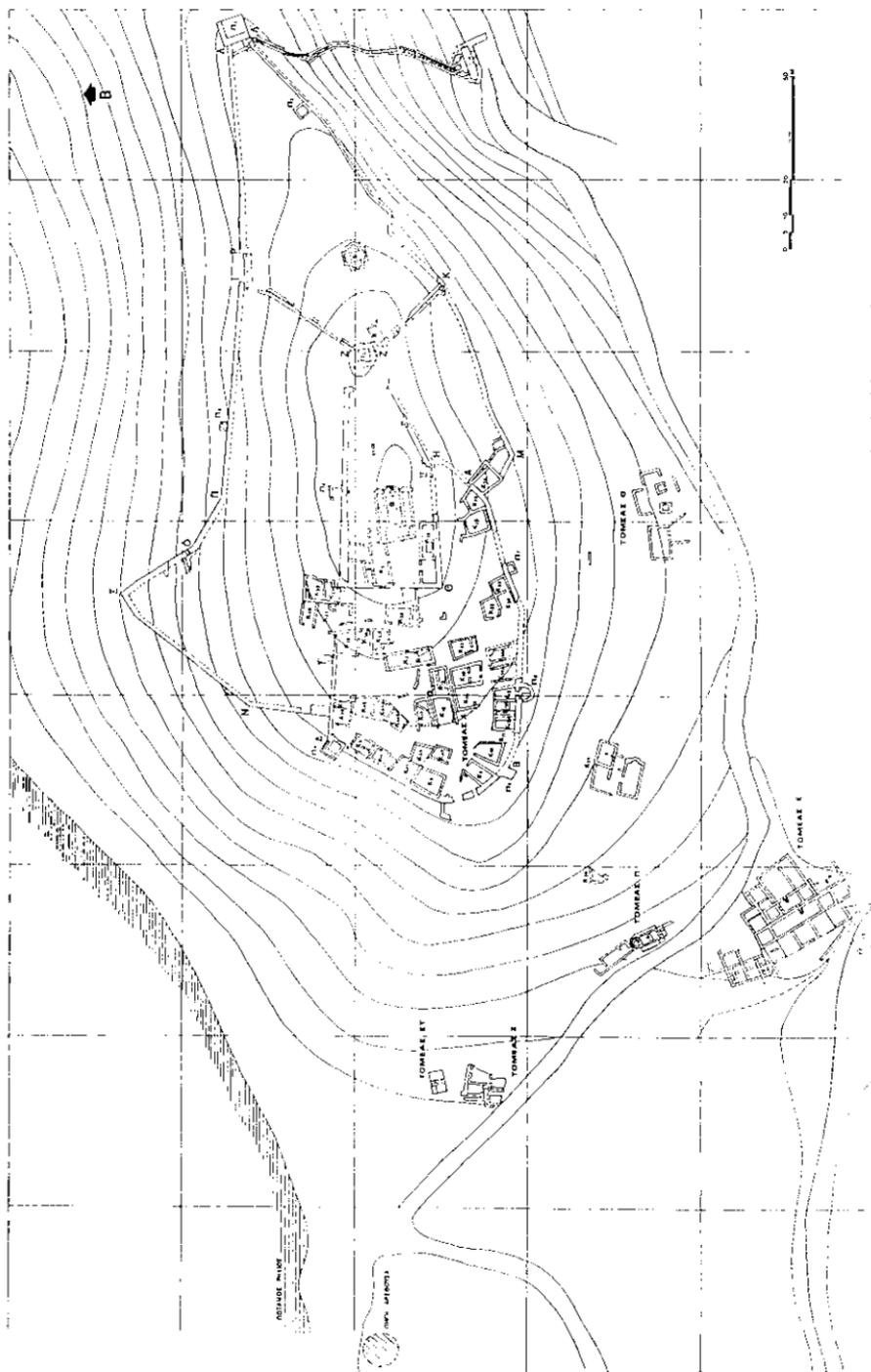
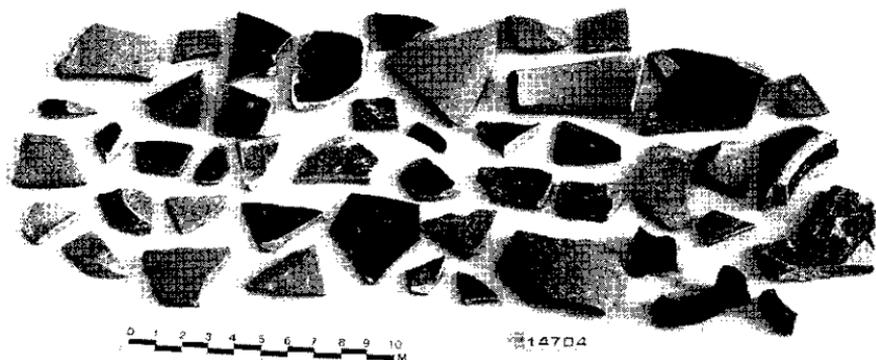

Fig. 2. Τοπογραφικό σχέδιό της περιοχής της λοχαίας Αρχαίας Αφθονίας και του βυζαντινού οχυρού οικισμού της Ρεντίνας (N. K. Μουτσόπουλος, Ρεντίνα I. Οι μυθωνιακές πόλεις Αιθών, Βοημιόζος, Αφθονία και ο τάφος του Ευφρατίδη, Θεσσαλονίκη 1995).

ΕΙΣ. 3. Τοπογραφικό σχέδιο της ανασκαφής της Πυθίας.

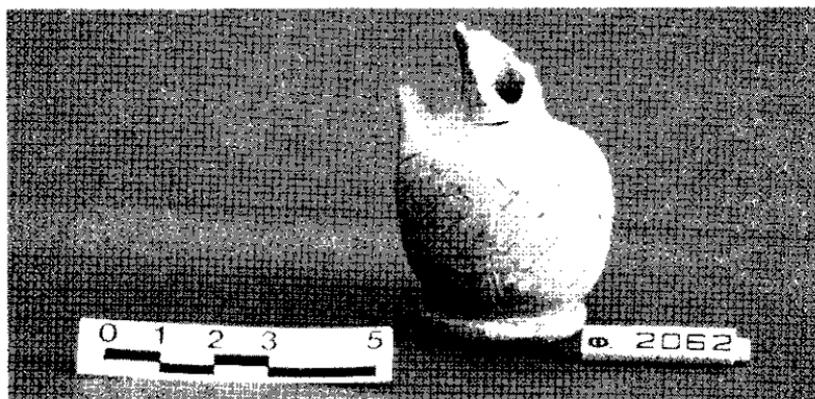
Ειχ. 4. Κ14Α. Λιάγ ορα όστρακα αγρείον από το έβδομο στρώμα.

Ειχ. 5. Κ14Α. Οστρακο ταινιωτής κώνικας από το τέτατο στρώμα.

Ειχ. 6. Κ14Α. Οστρακα αγρείον από το έκτο στρώμα.

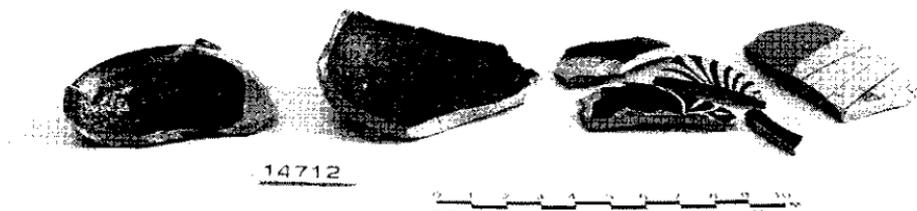
Εικ. 7. Κ14Α. Λιγνάλλοσιδές ληγύθιο από το νοτιο τείχος.

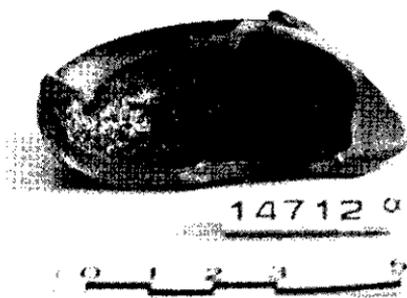
Εικ. 8. Κ14Α. Λιάφορα όστρακα αγγείων από το έξτο στρώμα.

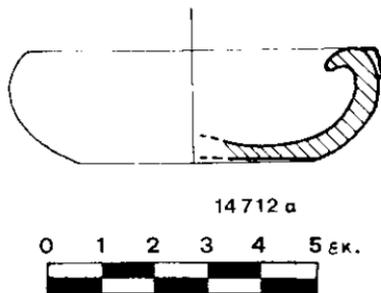
Εικ. 9. Κ14Α. Λιάφορα όστρακα αγγείων από το όγδοο στρώμα.

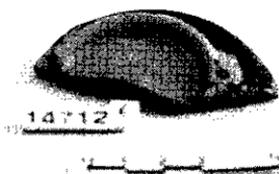
Ειγ. 10. Κ14Α. Διάφορα σπάρσκα αργείων από το πέμπτο στρώμα.

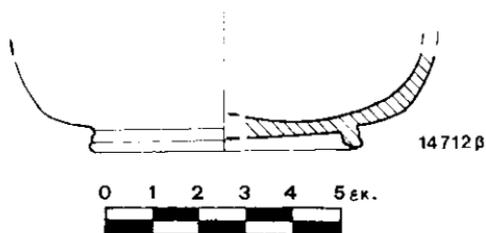
Ειγ. 11. Κ14Α. Τμήμα λύχνου από το πέμπτο στρώμα.

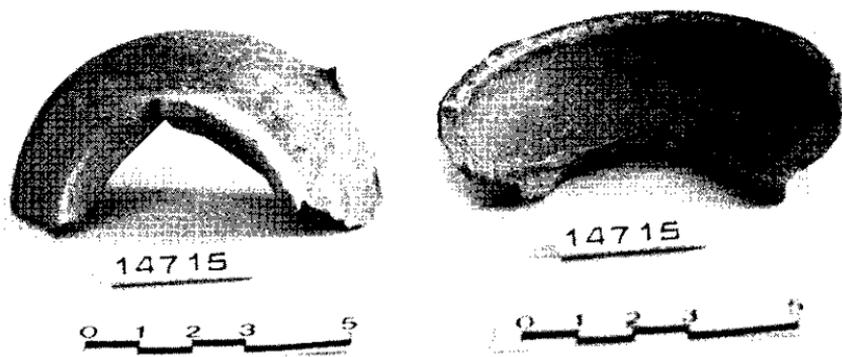
Ειγ. 12. Κ14Α. Σχέδιο του λύχνου 14712α.

Ειγ. 13. Κ14Α. Τμήμα σφυγιδίου από το πέμπτο στρώμα.

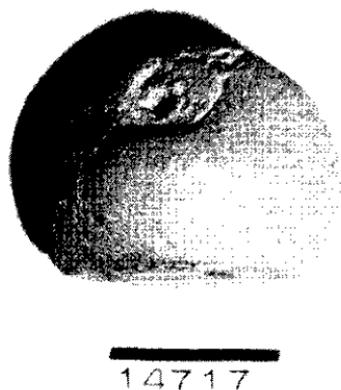
Ειγ. 14. Κ14Α. Σχέδιο του σφυγιδίου 14712β.

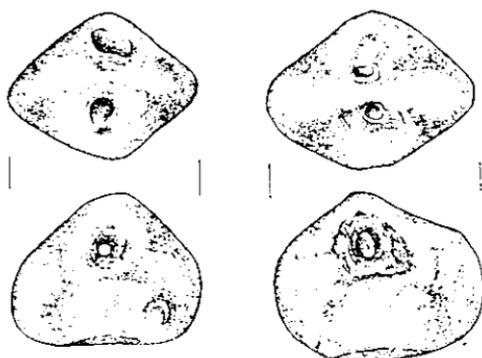
Ειχ. 15. Κ14Α. Τμήμα σχιγιδίου από το πέμπτο στρώμα.

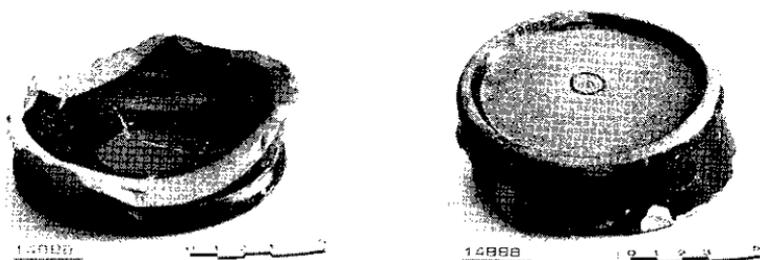
Ειχ. 16. Κ14Α. Σχέδιο του σχιγιδίου 14715.

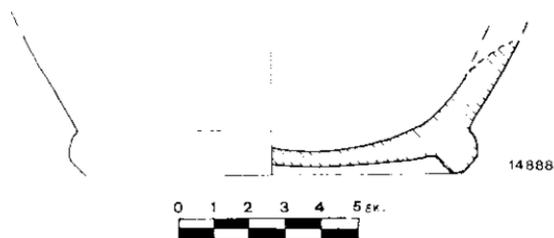
Ειχ. 17. Κ14Α. Αλεντιζό βάρος από το πέμπτο στρώμα.

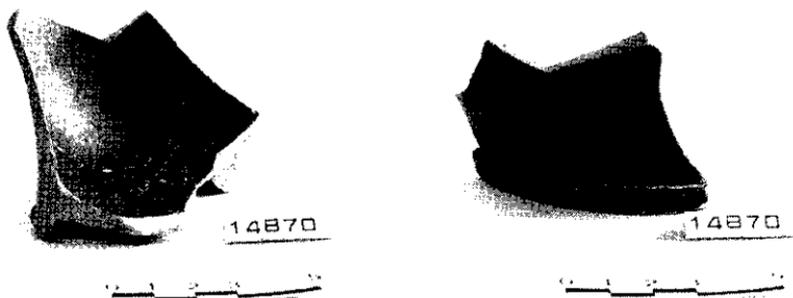
Ειχ. 18. Παραδείγματα βαριδίων από το Golem Grad.

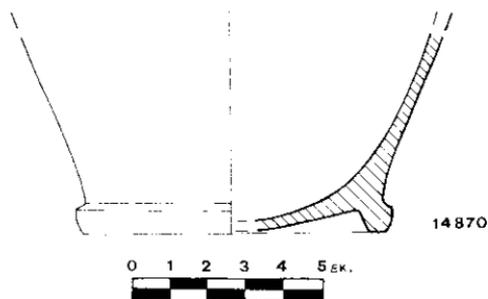
Ειζ. 19. Κ14Α. Τμήμα σιγού από το όγδοο στρώμα.

Ειζ. 20. Κ14Α. Σχέδιο του σιγού 14888.

Ειζ. 21. Κ14Α. Τμήμα σιγού από το όγδοο στρώμα.

Ειζ. 22. Κ14Α. Σχέδιο του σιγού 14870.

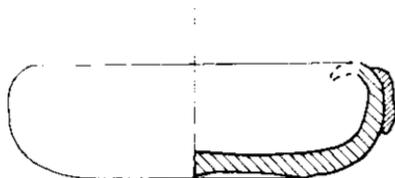
14872

14872

Εικ. 23. Κ14Α. Τμήμα λύχνου από το όγδοο στρώμα.

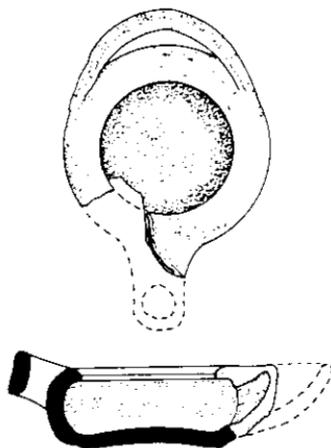

14872

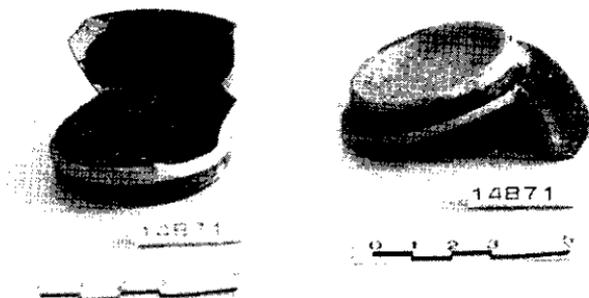
0 1 2 3 4 5 εκ.

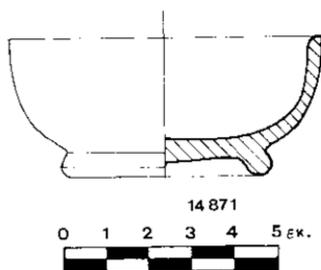
Εικ. 24. Κ14Α. Σχέδιο του λύχνου 14872.

Εικ. 25. Παράδειγμα λύχνου από την Πέλλα. (Σ. Δροϊγού, Ανασκαφή Πέλλας 1957-1964. Οι πήλινοι λύχνου. Αθήνα 1992).

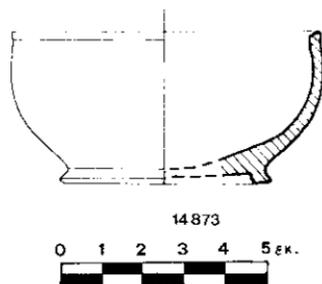
Ειχ. 26. Κ14Α. Τμήμα στυγιδίου από το όγδοο στρώμα.

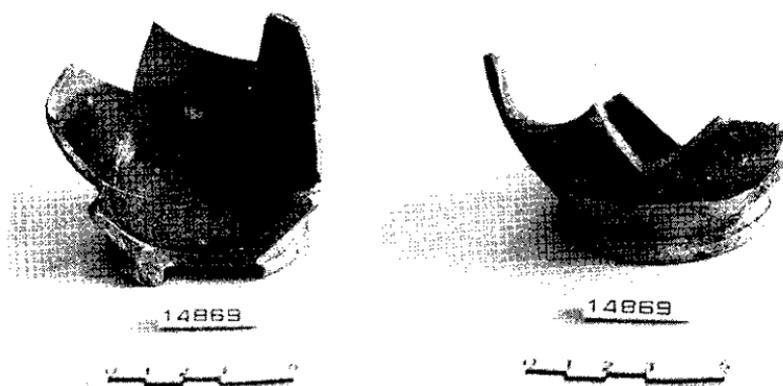
Ειχ. 27. Κ14Α. Σχέδιο του στυγιδίου 14871.

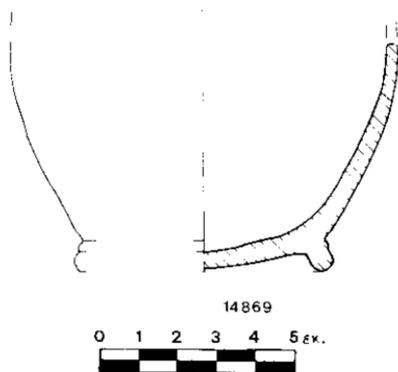
Ειχ. 28. Κ14Α. Τμήμα στυγιδίου από το όγδοο στρώμα.

Ειχ. 29. Κ14Α. Σχέδιο του στυγιδίου 14873.

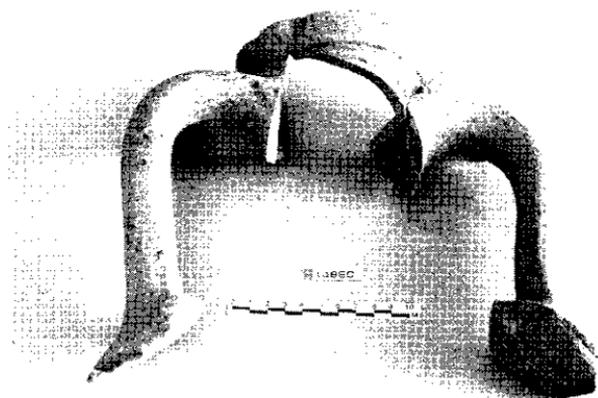
Εις.30. Κ14Α. Τμήμα σιγφου από το όγδοο στρώμα.

Εις. 31. Κ14Α. Σχέδιο του σιγφου 14869.

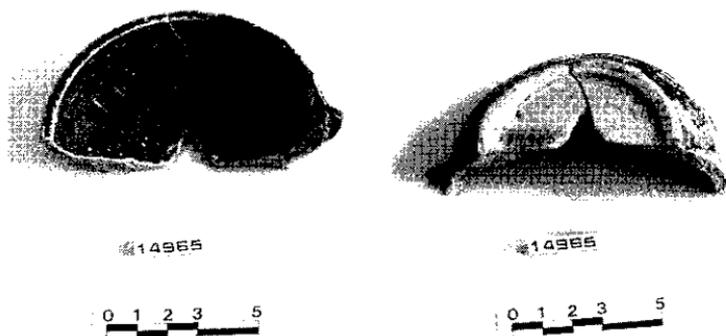
Εις. 32. Κ14Α. Λαβές ανοιχτών αγγείων από το όγδοο στρώμα.

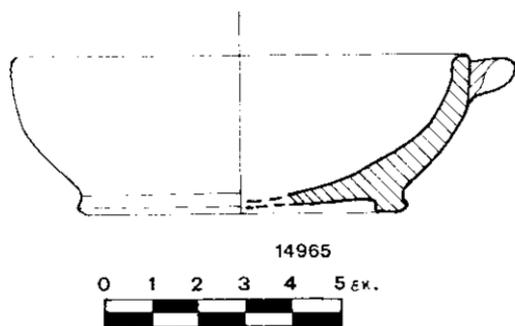
Ειχ. 33. Κ14Α. Τμήμα οξειπθήμενου αμφορέα από το όγδοο στρώμα.

Ειχ. 34. Κ22. Τοίχος της γλαυκής ελοχης.

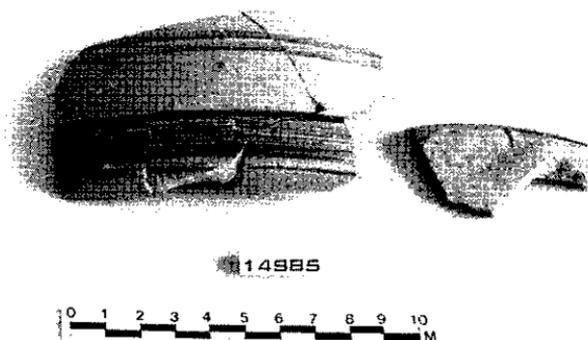
Ειχ. 35. Κ22. Τμήμα σχιγιδίου από το τρίτο στρώμα.

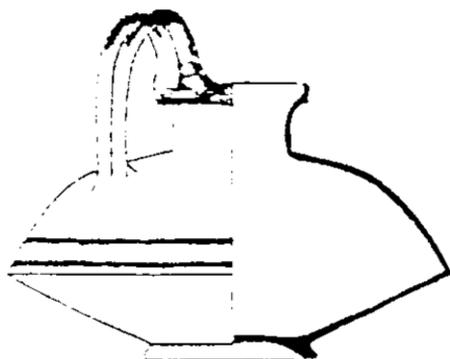
Ειχ. 36. Κ22. Σχέδιο του σχιγιδίου 14965.

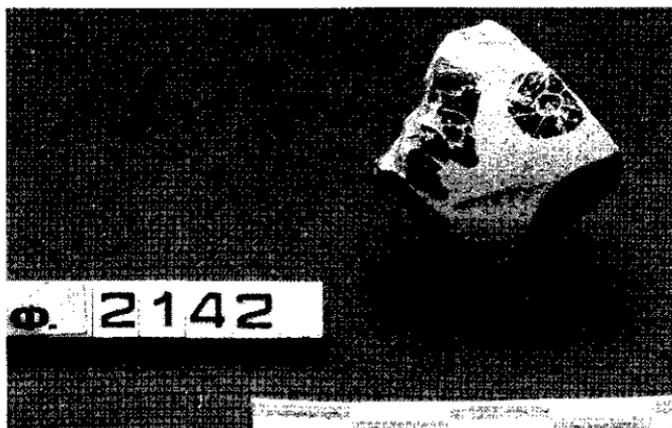
Ειχ. 37. Κ22. Τμήμα όμιον λιγνίθου από το πέμπτο στρώμα.

Ειχ. 38. K22. Τμήμα οινόχοης-μύζητα από το πέμπτο στρώμα.

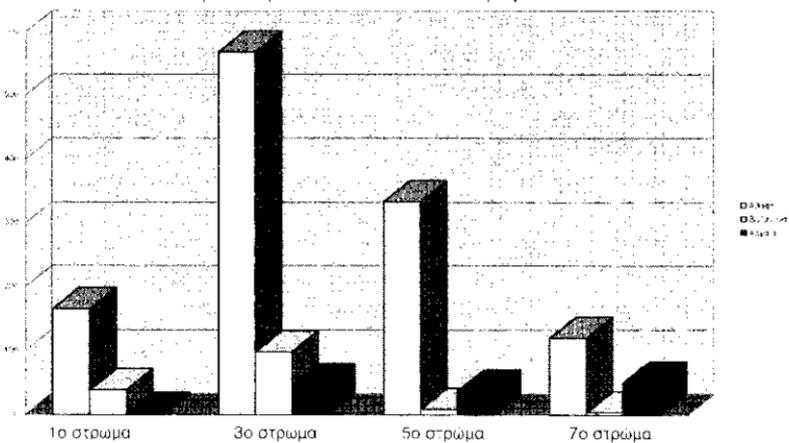

Ειχ. 39. K22. Παράδειγμα οινόχοης-μύζητα από την αθηναϊκή Αγορά. (B. A. Sparkes and I. Talcott, *Black and Plain Pottery of the 6th, 5th and 4th Centuries B.C. The Athenian Agora. Results of Excavations Conducted by the American School of Classical Studies at Athens, Vol. XII. Princeton, New Jersey 1970*).

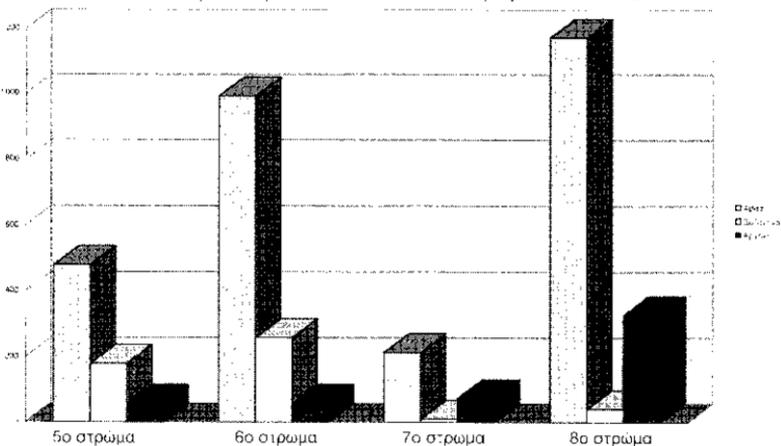

Ειχ. 40. K22. Οστέακο κορινθιακού αγγείου από το έβδομο στρώμα.

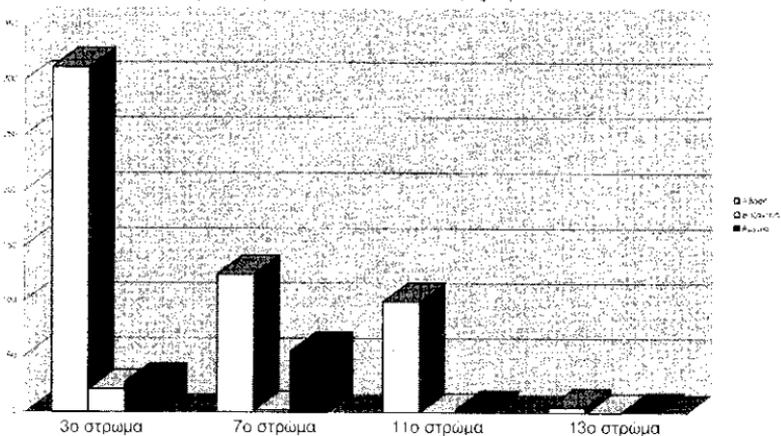
Πίνακας Α
Πικνότητα οστράκων σε ενδεικτικά στρώματα του K14A

Πίνακας Β
Πικνότητα οστράκων σε ενδεικτικά στρώματα του K14Δ

Πίνακας Γ
Πικνότητα οστράκων σε ενδεικτικά στρώματα του K22

SUMMARY

Zafiria Karavasiliadou, *Ancient Pottery from Rendina*.

The hill of Rendina, to the north-east of Lake Volvi, is well known for its Byzantine fortified settlement which has gradually been brought to light by excavation work carried out over the last 25 years. The site, however, has a much longer history, a fact demonstrated by the excavation finds, which date from the Neolithic era onwards. Rendina's immediate proximity to the site of ancient Arethousa, a city which flourished during the 5th and 4th centuries BC, supports the view that the pre-Christian activity on the hill of Rendina was directly connected with that of the ancient city. This article presents examples of Classical and Early Hellenistic pottery which, however, did not lie in clearly pre-Christian strata since finds from all periods of the settlement's life coexist in the fill, which is small and was disturbed by the successive phases of settlement. Many of the pots that have been found were introduced from Attica, while others do not resemble the forms found in excavations in Macedonia or other parts of Greece and are therefore probably products of a local workshop. A striking feature is the lack of pottery from the Hellenistic era, which leads to the assumption that on the top of the hill, where the examples presented in this article were found, there was no activity from the early 3rd century BC onwards, a fact which may be connected with the enemy invasions of Macedonia during this period.